

Friča Brīvzemnieka pamatskola

«Manas ģimenes dziesmu un deju svētku stāsts»
skolas muzeja gada izpētes tēma
2021

muzeja pedagogs Elīna Skuja
brīvprātīgā asistente Ruta Jākobsone

Izpētes tēmas izvēles pamatojums

Uzsākot noslēguma posmu, gatavojoties XII Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkiem, nebija šaubu, ka mūsu skolas izvēle būs tieši temats «Manas ģimenes dziesmu un deju svētku stāsts». Uzrunāja gan temata atbilstība mūsu skolas mērķauditorijas vecumposmam, gan temata aktualitāte. Neskatoties uz neparedzētajiem apstākļiem ar gaidīto svētku pārcelšanu Covid-19 pandēmijas aspektā, uzskatām, ka izpētes tēma ir aktualizējusi:

- interesi skolēnu vidū par dziesmu un deju svētku kustību;
- pārdomas un vēlmi kļūt par dziesmu un deju svētku kustības dalībnieku, gūt svētku dalībnieka/skatītāja pieredzi;
- palīdzējusi apzināt ģimenes vērtības, kopīgās intereses un aizraušanās vairākās paaudzēs;
- muzeja krājumā esošo materiālu pārskatīšanu, izceļot tieši dziesmu un deju svētku kustības liecības.

Izpētes tēmas atspoguļojums

Sakarā ar ilgstošām attālinātajām mācībām darbs pie izpētes tēmas noritēja citādāk, kā sākotnēji plānots:

1. posms – muzeja krājuma pārskatīšana un apzināšana, informācijas iegūšana;
2. posms – skolas audzēkņu, vecāku un darbinieku anketēšana MS Forms;
3. posms - skolas audzēkņu, vecāku un darbinieku informēšana par dalību izpētes tēmā, aicinot iesūtīt savas ģimenes stāstu, dalīties ar fotogrāfijām;
4. posms – darbs pie virtuālās izstādes izveides un muzeja krājuma papildināšanas ar jauniegūtajiem materiāliem.

MANAS ĢIMENES DZIESMU UN DEJU SVĒTKI!

Friča Brīvzemnieka pamatskolas muzejs aicina piedalīties izstādē, dalīties ar savas ģimenes stāstu!

Vai Tavi vecvecāki, vecāki vai pat Tu, esat piedalījušies Dziesmu un deju svētkos? Kāds ir Tavas ģimenes stāsts? Varbūt Tavai ģimenei ir saglabājušās kādas fotogrāfijas, piemiņas lietas vai interesants stāstījums? Dalies ar to! Skolas muzejs vēlas izpētīt mūsu skolēnu ģimeņu Dziesmu un deju svētku stāstus!

LĪDZ 26. APRĪLIM SŪTI SKOLOTĀJA ELĪNAI SKUJAI
FOTOGRĀFIJAS, TO APRAKSTUS UN SAVU STĀSTU!
VEIDOSIM MŪSU SKOLAS MUZEJU KOPĀ!

**SŪTI FOTOGRĀFIJAS, STĀSTUS, APRAKSTUS
SKOLOTĀJAI ELĪNAI SKUJAI LĪDZ 26.04.2021.**

"Manas ģimenes dziesmu un deju svētku stāsts"

Friča Brīvzemnieka pamatskolas muzeja šī gada izpētes tēma ir "Manas ģimenes dziesmu un deju svētku stāsts". Velamies apzināt mūsu skolēnu ģimeņu pieredzi, atziņas, sajūtas, kas saistās ar šo nemateriālās kultūras mantojumu, vienu no mūsu identitātes pamatakmeņiem – dziesmu un deju svētku kustību. Aicinām veltīt pāris minūtes un aizpildīt šo anketu! Anketa paredzēta tikai Friča Brīvzemnieka pamatskolas skolēnu ģimenēm un skolas darbiniekiem. Paldies!

1. Uz anketas jautājumiem atbild:

- Skolēns
- Vecāks (-i)
- Skolēns kopā ar vecākiem
- Skolas darbinieks

2. Mūsu ģimenē ir dziesmu un deju svētku pieredze?

Attēlos:

- skolas muzeja rosinājums dalīties ar atmiņām;
- aptaujas anketa par dziesmu un deju svētku pieredzi.

Friča Brīvzemnieka pamatskolas deju kolektīva «Ozolēni» dalība Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkos

Dziesmu svētki	Svētku norises gads	Skolas kolektīvs	Kolektīva vadītāja
VIII Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētki	2000. gads	Tautas deju kolektīvs "Ozolēni"	Anita Ozoliņa
IX Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētki	2005. gads	Tautas deju kolektīvs "Ozolēni"	Anita Ozoliņa
X Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētki	2010. gads	Tautas deju kolektīvs "Ozolēni"	Anita Ozoliņa
XI Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētki	2015. gads	Tautas deju kolektīvs "Ozolēni"	Anita Ozoliņa

DIPLOMS

PAR PIEDALĪŠANOS
LATVIJAS SKOLU JAUNATNES
8. DZIESMU UN DEJU SVĒTKOS

Frīča Brīvzemnieka pamatskolas
1. - 2. klašu A grupas
deju kolektīvam

vadītāja
Anita Ozoliņa

R. Pauļs
RAIMONDS PAULS
Mākslinieciskās padomes
priekšsēdētājs

Ringolds Beinarovičs
RINGOLDS BEINAROVĪČS
Svētku īpašizrādītājs

Dejotāji piedalījās IX Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkos. Esam starp 6 labākajiem kolektīviem Latvijā un saņēmām uzaicinājumu ierasties uz pieņemšanu pilī pie prezidentes Vairas Vīķes –Freibergas.

«NEGAIDĪTS PĀRSTEIGUMS» skolotāja Ineta Dūmiņa

Dziesmu svētki... mūsu skola... es...

Skolotāja Ineta Dūmiņa ir dziesmu un deju svētku kustības dalībniece gan kā kora dziedātāja, gan kā pavadošā skolotāja skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkos. Tālajos 80.tajos kā skolotāja bijusi līdzī deju kolektīvam un kā ierasts dalībnieki dzīvojuši kādās no Rīgas skolām. Aptuveni pēc 25 gadiem, sākot strādāt Friča Brīvzemnieka pamatskolā, skolotāja sapratusi, ka jā! Tā pati! Skola, kurā būts kā viesim, nu ir kļuvusi par mājām! Tajā laikā gan skolas nosaukums bija Rīgas 26. vidusskola.

«VĒLOS TO PIEDZĪVOT ATKAL!»

Laima Salna (5. b klase)

«Manā ģimenē visi mīl mūziku un tautas tradīcijas. Jau mana vecmāmiņa 1950. gadā un 1955. gadā piedalījās dziesmu svētkos. Toreiz, bērni no laukiem, no Aknīstes uz Rīgu brauca smagās mašīnas kravas kastē, un tas bija milzīgs piedzīvojums. Arī mana mamma un tētis skolas gados piedalījās dziesmu svētkos. Kad man vēl bija 4 gadi un es gāju bērnudārzā, es piedalījos dziesmu svētkos ar savu dārziņa grupu, ko vadīja mūsu skolas folkloras pulciņa vadītāja Sarmīte Sedliņa. Tas bija ļoti interesanti, īpaši svētku gājiens. Šajā reizē no manas ģimenes piedalījās 3 cilvēki - es, mans brālis un mana māsiņa. Tas bija skaisti un satraucoši! Un es ceru, ka varēšu to piedzīvot vēlreiz!»

«MANA MAMMA»

Anna Sirsniņa (4.a klase)

«Mana mamma ir piedalījusies dziesmu un deju svētkos. Bet vairs neiet korī, jo mammai bija jāstrādā un vairs nebija tam laika. Mana mamma bija mūsu skolas jauktajā korī Mezgli un trenējās dziedāt mūsu skolā! Koris Mezgli mācījās daudz dziesmas un tādēļ ilgi pavadīja laiku trenējoties.»

«GULĒT KĀJĀS STĀVOT»

Ričards un Kristīne Zdanovski

(3.b un 5. b klase)

Tētis Roberts Zdanovskis dejo jau kopš 3 gadu vecuma, ir piedalījies vairāk kā 10 deju svētkos (gan pieaugušo, gan skolu jaunatnes) dažādos kolektīvos. Mamma Ieva Zdanovska dejo kopš 18 gadu vecuma. Sākusi dejojot Rīgā JDK "Dejotprieks". Ir piedalījies 5 deju svētkos. Taču līdz tam ir dziedājusi korī un ir piedalījies Dziesmu svētkos jau no 7 gadu vecuma. Tieši mīlestība uz tautas deju bija tā, kas saveda kopā mammu un tēti un izveidoja ģimeni, kurā nu jau dejo visi, arī bērni Kristīne un Ričards. Tagad Zdanovsku ģimenes vecāki dejo Jūrmalā Kauguru kultūras centra vidējās paaudzes deju kolektīvā "Vēlreiz" un kopā ar bērniem ir devušies svētku gājienā 2018.gadā. Savukārt Kristīne un Ričards dejo Friča Brīvzemnieka pamatskolas deju kolektīvā "Ozolēni". Interesantākais piedzīvojums Deju svētkos laikam jau gan bija tētim Robertam 2013.gada vasarā, kad bērni bija pie omes, paši, gan rīdzinieki būdami, dzīvojām skolā, jo tā ir neatņemama svētku sastāvdaļa, kad viss kolektīvs uz svētku nedēļu apmetas kādā Rīgas skolā kopā ar citiem rajona vai pilsētas kolektīviem. Gul vienā telpā uz matračiem, uz grīdas, ēd skolas ēdnīcā. Bet tētim tajā gadā paralēli dejošanai vēl bija jāstrādā. Skaistā spoguļu siena Daugavas stadionā bija arī viņa darbs. Lai šo sienu uzslietu, bija nepieciešamas daudz darba stundas. Tētis gandrīz nemaz nebija gulējis. Un noslēguma koncertā dejas iznācienu nemaz neatceras, jo, pirms tam, gulēja, kājās stāvēt. Labi, ka ir kolosālas deju partneres, kas spēj uzmundrināt, izmasēt plecus, atmodināt un dejas laikā likt smaidīt. Jo, lai arī cik saguris būsi īsts dejotājs, dejā par to nekas neliecinās. Tāda ir dejotāja būtība! Visas ikdienas rūpes uz skatuves tiek noliktas malīnā, tās nedrīkst ietekmēt tavu dejotāja tēlu!

Dejotāji var visu! 😊

Uz tikšanos nākamajos Dziesmu un Deju svētkos 2023.gadā!

«VILKAČI SVĒTKUS VIENMĒR SVIN KOPĀ»

Paulīne un Gustavs Krūmiņi

(3.a un 4.b klase)

«Mūsu ģimenes pieredze dziesmu un deju svētkos ir liela, bet paši esam piedalījušies tikai svētku gājienos un koncertos kā skatītāji. Mūsu vecāki ir piedalījušies bērnu un jauniešu svētkos un arī vispārējos dziesmu un deju svētkos. Vecvecāki vadījuši kolektīvus un piedalījušies paši. Mūsu Tita (omīte) bijusi arī virsvadītāja Kurzemes dziesmu un deju svētkos. Šī bilde ir no dziesmu un deju svētkiem, kuros piedalījāmies pirmo reizi visi kopā. Mazais vīstoklis mammas rokās ir mūsu brālis Indriķis. Piedalījāmies folkloras un seno cīņu kopas Vilkaču sastāvā. Lai gan tur dzied tikai mūsu tētis, svētkus Vilkači vienmēr svin kopā ar ģimenēm. Dziesmu un deju svētki noteikti ir nozīmīgi svētki, tāpēc uzvilkām savus goda jeb svētku tērpus un devāmies gājienā visi kopā. Bija auksti un liels vējš, tomēr svētku sajūta, tautastērps un saucieni no malu malām ļāva iet gājienā augsti paceltu galvu. Esam droši, ka šie svētki ir Latvijas viena no varenākajām tradīcijām, jo svētkos savieno visus latviešus uz ielām, pagalmos, pilsētās, laukos un pie televīzijas ekrāniem.»

«TIK DAUDZ CILVĒKU!»

Vanesa Diāna Dreimane (6. b klase)

«Mans tētis piedalījās dziesmu un deju svētkos divas reizes ar deju kopu *Mēmelīte* no Bauskas (vadītāja Ligita Irbīte). Viņš bija maziņš un atceras to, cik daudz cilvēku tur bija. Viņam un pārējiem bērniem vajadzēja visu laiku pārvietoties turoties pie kādas no vecāku kleitām, lai nenomaldītos, bet drūzmēšanās bija tik liela, ka vienreiz viņam tomēr sanāca noklīst. Viņš ļoti pārbijās, kamēr atrada savu grupu, jo nemaz nepazina Rīgu.»

Mans tētis piedalījās dziesmu un deju svētkos divas reizes ar deju kopu *Mēmelīte* no Bauskas (vadītāja Ligita Irbīte). Viņš bija maziņš un atceras cik daudz cilvēku tur bija. Viņam un pārējiem bērniem vajadzēja visu laiku pārvietoties turoties pie kādas no vecāku kleitām, lai nenomaldītos, bet drūzmēšanās bija tik liela, ka vienreiz viņam tomēr sanāca noklīst un viņš ļoti pārbijās kamēr atrada savu grupu, jo galīgi nepazina Rīgu.

Vanesa Diāna Dreimane 6.b

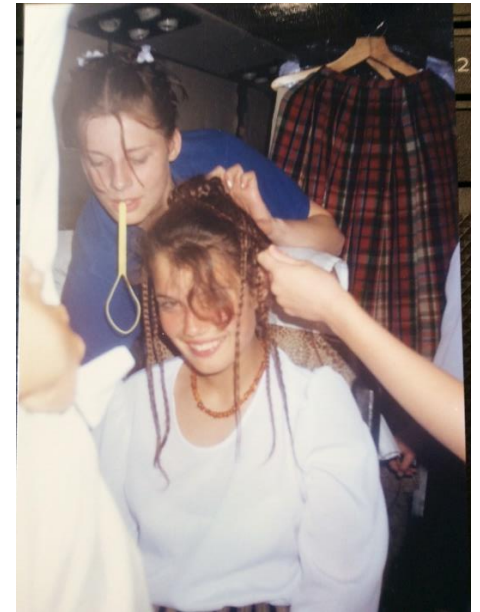

«STĀSTS, KURŠ SĀCIES LĪDZ AR DZIMŠANU»

skolotāja Inese Venckus

«Mans Dziesmu un deju svētku stāsts, šķiet, sācies līdz ar piedzimšanu. Sākumā, tas vairāk bija klausītāja statusā – Dziesmu un deju svētkos piedalījās mana lielā māsa. Līdz ar to kopā ar vecākiem gājām uz koncertiem un, protams, arī skatīties gājīenu. Mājās arī tika izbaudīta svētku gaisotne, jo pēc koncerta, kas beidzās vēlu, māsa atnākot vēl mazgāja blūzi, lai nākošajā dienā uz koncertu tā būtu tīra. Pati kā dalībnieks svētkos pirmo reizi biju 1993.gadā ar TDA “Gatve”. Tie bija XXI Vispārējie latviešu Dziesmu un XI Deju svētki. Sajā gadā svētkos piedalījās arī mans brālēns no Austrālijas ar deju kopu «Jautrais pāris». Svētku gājiens bija pacilājošs, bet no svētku koncerta Daugavas stadionā spilgtā atmiņā palicis viens no vakara koncertiem, kad spēcīgi lija lietus. Tieši tajā brīdī bija jāsāk deja “Krustimi dejami”. Deja bija jādejo Bārtas tautastērpā ar villainēm un lielo kroni, kā arī rokās bija trejdeksņi, kuriem bija jāskan. Trejdeksņi, protams, uz piesitieniem neskanēja, jo metāla gabalini bija salīpuši, bet dejojot tēpi kļuva arvien smagāki un arī galva smaga. Noejot no laukuma, visas meitenes no saviem kroniem varēja izliet ārā ūdeni – pie galvas tie bija cieši piestiprināti, lai nenokrīt, un līdz ar to arī ūdens tur varēja krāties. Pēc koncerta faktiski visi kroņi bija sabojāti, jo iekšējais kartons un arī audums, kas bija pa virsu – sarāvās. Pirms nākošā koncerta cītīgi kronus labojām, lai tie izskatās glīti. Protams, arī tēpi kaut kā mājās bija jāizzāvē... Nākošie svētki – 1998.gadā atmiņā palikuši ar deju, kuras mūzikai aranžiju veidojis Raimonds Pauls. Sai dejai bija jāveido īpaši modīgas frizūras, jo izdejojām 20.gs sākumu. Zinu, ka citiem kolektīviem bija nolīgtas frizieres, kas meitenēm uz katru koncertu frizūru izveidoja, bet mēs tikām galā pašas saviem spēkiem. Iemācījāmies pīt franču bizes, izmantot “topsi teilu”, copju ieliktnus un vēl visu ko citu, jo no mūsu dabīgajiem garajiem matiem bija jāveido savāktas augstās frizūras.

2003.gada svētkos deju koncertos tika izdejas 4 stihijas – Zeme, Ūdens, Uguns un Gaiss. Šoreiz dejotāji dejoja ne tikai tautas tērpos, bet bija arī jāvelk speciāli veidoti tērpi – intermēdijām. Mūsu kolektīva meitenes piedalījās Zemes un Uguns intermēdijās. Pašas smējāties, ka esam kļuvušas par Gatves harēmu... Bet dejojām Gaisa stihijas programmu. Ar šo tad arī es šobrīd esmu pabeigusi piedalīšanos svētkos kā dalībnieks. Tagad man ir cita loma – svētku dalībnieka mamma. Mana lielā meita jau ir piedalījusies vairākos Dziesmu un deju svētkos – gan skolēnu, gan arī pieaugušo. Esmu bijusi visos svētku koncertos, kur viņa ir piedalījusies, vērojusi gājienu un atbalstījusi viņu ar tērpu sagatavošanu svētkiem. Domāju un ceru, ka svētkos varēs piedalīties arī pārējie mani bērni. Tā kā esmu rīdziniece, tad man nav bijusi iespēja gulēt skolās un piedzīvot dažādus piedzīvojumus tur. Taču es par to nebēdājos, jo piedzīvojumi un pārdzīvojumi bija tāpat... Mums gandrīz visur bija jānokļūst pašiem, t.sk. mājās pēc koncerta naktī – nesot smagos tērpus, kad kājas nogurušas no aktīvās dejošanas. Mums nebija autobuss, kur atpūsties starp mēģinājumiem – gulējām zālītē viens otram klēpī galvu ielikuši, lai nespiež. Retajās reizēs, kad bija autobuss, gadījās to arī pazaudēt starp daudziem citiem autobusiem.... Kas man patīk Dziesmu un Deju svētkos? Tā ir kopības sajūta. Tas ir prieks radīt svētkus citiem. Paši dejotāji jau neredz skaistos rakstus, ko izdejo uz laukuma. Tos redz tikai skatītājs. Bet katrs dejotājs ir šī raksta mazs elements. Man patika būt šim mazajam elementam lielajā svētku rakstā....»

«SVĒTKU VAINAGS» skolotāja Edīte Krēsliņa

«Es personīgi neesmu piedalījies dziesmu un deju svētkos, bet emocionāli vienmēr esmu tiem dzīvojusi līdzī. Pirmie svētki, kuriem es sekoju līdzī, bija IX Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētki 2005. gadā, kuros piedalījās mana māsa, dziedot lecasas vidusskolas korī skolotājas Militas Pīlādzes vadībā. Kopš tā laika, dzirdot [Ingas Cipes](#) un [Renāra Kaupera](#) sacerēto dziesma "[Mana dziesma](#)", vienmēr nāk prātā dziesmu un deju svētki. Kad piedalījās māsa, es visam ļoti sekoju līdzī, it sevišķi skatoties lielo gājienu, jo ļoti vēlējos ieraudzīt gan māsu, gan sev zināmos cilvēkus no lecasas. Otrie bija X Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētki, kuros piedalījos netieši – rūpējoties par meiteņu vizuālo koptēlu jeb galvas rotas – vainagu darināšanu. Vainagu pīšana ir tuva nodarbe visām manas ģimenes sievietēm un tajā gadā mēs visas iesaistījāmies vainagu pīšanā koru un deju kolektīviem. 2015. gadā ar manām rokām dienā tapa no 15 līdz 20 ziedu vainadziņi. Atceros, ka visaktuālākie bija ziedu vainagi no rudzupuķēm ar zaļajām melleņu mētrām vai balto plīvurpuķu ziediem. Vainagu pīšana ir kā enerģijas apmaiņa starp radītāju un valkātāju, jo, pinot katru vainagu, tiek iztērēta liela enerģija, bet, kad sieviete to uzliek galvā un lūpas atplaukst smaidā, tad prieks par darbu ir lielāks par nogurumu un jūtāmajām tulznām uz pirkstiem. Kad ekrānos translēja svētku norisi un tuvplānā bija skatāma kāda dalībiece ar vainadziņu, ik reizi tai pastiprināti pievērsu uzmanību un nodomāju vai tas nav manis pītais vainadziņš.»

«RIMBULĪTIS* JEB BŪT DAĻAI NO DZIESMU SVĒTKU NOTIKUMA»

skolotāja Baiba Koemeca

Ja dzīvo Latvijā un esi latvietis, tev nevar nebūt sava Dziesmu svētku stāsta. Un nav svarīgi – esi dalībnieks, dalībnieka radnieks vai parasts garāmgājējs – tu topi iesaistīts. Manam Dziesmu svētku stāstam ir tikpat gadu, cik man. Droši vien tāpēc, ka mamma nekad pati nebija dejojusi, mani viņa stūma – sākumā ar varu, pēc tam es pati gāju. Manī jau no mazotnes veidota sajūta, ka Dziesmu svētki ir kaut kas īpašs, ka ir svarīgi būt daļai no notikuma un gūt no tā prieku. Šo sajūtu esmu pārnesusi uz savām meitām, kuras savus pirmos Dziesmu svētkus piedzīvojušas 3 un 5 gadu vecumā. Mēs piederam dejojāju ciltij. Man Dziesmu svētki ir lepnums – gan par to, ka tā ir manas tautas tradīcija, gan par to, ka esmu piedalījies deju lieluzvedumos un svētku gājienos. Pati esmu dejojusi 1989., 1995., 1998., 2003. gada svētkos, bet kā *atbildīgā mamma*, ar deju zīmējumiem rokās, pa Daugavas stadionu skraidījusi 2010. un 2015. gada svētkos. Kas ir manas spilgtākās svētku atmiņas? Tā ir trakoti laba ballīte divu nedēļu garumā. Draugi, dōmubiedri, smieklī un kopā būšana. Tas ir smags, bet neaptverami uzlādējošs darbs 2 nedēļu garumā. Tie ir ziedu vainagi, kas pīti pa naktīm, štērķelētas tautastērpa blūzes un apakšsvārki, gludinātas mātu lentes un pucētas deju kurpes. Tie ir dziedoši trāmvaji un ārvalstu tūristu apbrīna. Tā ir pierē iespiedusies rīva no Nīcas vainaga un saulē apdedzis deguns. Tā ir līdz pēdējai vīlītei izmirkusi sajūta, kad noslēguma koncertā uznāk negaiss, bet visi turpina deju, neskatoties uz peļķēm, kas pārklāj deju placi. Tā ir vistaisnākā mugura, kad uzvelc tautastērpu un izej ielās. Es esmu Dziesmu svētku stāsta daļa, un tas ir mans lepnums! Kad nākamreiz visi kā karstus raušus no plīts ķersim biļetes uz svētkiem, arī es darīšu visu, lai būtu daļa no notikuma. Un darīšu to nevis *ķeksīša*, bet gan savas pārliecības un sirds sajūtas dēļ. Lai top!

*Rimbulītītis – gaidīšanas režīms 2018. gadā, kad iegādi uz Dziesmu svētku koncertiem apgrūtināja Biļešu servisa interneta vietnes darbība, bet mēs, svētkus ārkstošie, vienojāmies kopīgā līksmē (vai histērijā), bet nepadevāmies.

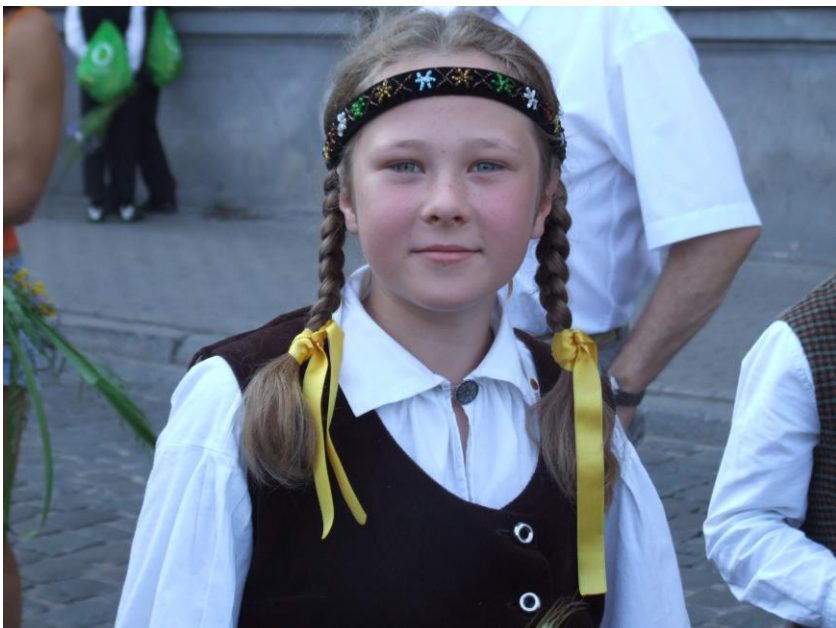

«MANS STĀSTS»

skolotāja Andra Kalniņa

Savos pirmajos un vienīgajos dziesmu un deju svētkos piedalījos 2010. gada jūlijā 11 gadu vecumā kā Kalsnavas pamatskolas deju kolektīva dalībniece. Tikšana uz šiem svētkiem radīja neviltotu prieku un pozitīvu satraukumu. Kā jau cita novada dalībnieki, dzīvojām Rīgas Valsts 3. ģimnāzijā, kur manas skolas 1.-2. un 3.-6. klašu kolektīviem katram bija atvēlēta sava klase, kurā nakšņot un uzturēties, kad nenotika mēģinājumi. Mēģinājumu dienas bija lietainas, Rīgā bija lieli plūdi. Atceros, kā pirmajā dienā iebraucām Rīgā, ūdens uz ielām bija tik daudz, ka nevarēja redzēt auto riepas. Savukārt ģenerālmēģinājuma un koncerta dienās bija tik karsts, ka ugunsdzēsēji ar šļūtenēm laida ūdeni, lai mēs varētu atvēsināties. Šīs svētku dienas aizgāja nemanot, jo pa vidu mēģinājumiem un koncertiem devāmies uz Rīgas ZOO, uz jūru, staigājām pa Vecrīgu un ēdām daudz saldējuma. Lepnums un prieks par iespēju dejojot kopā ar skolēniem no visas Latvijas atsvēra garās un nogurdinošās mēģinājumu stundas, mums enerģijas netrūka vēl vakaros, kad pirms gulēšanas spēlējām spēles un dziedājām dziesmas ar koru dalībniekiem. Mājupceļā gan autobusā iestājās klusums, visi bija saguruši, kā jau pēc kārtīgiem svētkiem!

«MANS BRĀLIS»

Rihards Biedriņš (1. b klase)

Riharda dziesmu un deju svētku stāsts vēl nav sācijas, toties viņa ģimenei gan. Riharda brālis Jānis ir IX Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētku dalībnieks (2005. gads), kuros piedalījies mūsu skolas deju kolektīva «Ozolēni» sastāvā.

«TEODORA REITERA KORIS» Anna Terēze Močuļska (7. klase)

«Mana vecvecmāmiņa, Janīna Margeviča, ilgus gadus bija Teodora Reitera kora dziedātāja, kopā ar kori apbraukāja un sniedza koncertus visā Eiropā, vairākkārt piedalījās Dziesmu svētkos, un arī pēc kara dziedāja Latvijas Radio korī.»

Secinājumi I

Friča Brīvzemnieka pamatskolas skolēnu, vecāku un darbinieku vidū tika veikta aptauja. Balstoties uz aptaujas rezultātiem, tiek secināts:

- 75% no aptaujātajiem ģimenē ir dziesmu un deju svētku pieredze;
- 68% vēlas piedalīties dziesmu un deju svētku kustībā, lielākā daļa kā Vispārējo Latviešu dziesmu un deju svētku dalībnieki;
- 43% no aptaujātajiem pieredzi vēlas gūt kā deju svētku dalībnieki, dejojot deju kolektīvā, bet 34% kā kora dalībnieki, 10% norādījuši, ka vēlētos piedalīties folkloras kopu sastāvā, bet tikai 1% kā pūtēju orķestra dalībnieks;
- 6% no aptaujātajiem dziesmu un deju svētku pieredze ģimenē ir jau 4 paaudzēs, 18% 3 paaudzēs, 49% 2 paaudzēs, bet vienā paaudzē tā ir 27% aptaujāto;
- jautājot, kāda kolektīva sastāvā ir gūta dziesmu un deju svētku pieredze, līderu pozīcijās ir deju kolektīvu (46%) un kora dalībnieki (43%), pārsteidz, ka 5 % aptaujātie minējuši dalību pūtēju orķestra sastāvā.

Secinājumi II

- kopš Friča Brīvzemnieka pamatskolas atjaunošanas 1995. gadā, mūsu skolas deju kolektīvs «Ozolēni» ir bijis aktīvs Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētku dalībnieks;
- 2014. gadā izveidots vecāku un skolotāju jauktais koris «Mezglis», kurš 2018. gadā piedalījies XXVI Vispārējos latviešu Dziesmu un XVI Deju svētkos jeb Latvijas Simtgades Dziesmu svētkos (mākslinieciskā vadītāja Elīna Skuja, diriģente Eva Turlute);
- skolas muzejs glabā piemiņas lietas un foto liecības, kā arī atmiņu stāstus no aizvadītajiem dziesmu un deju svētkiem;
- mūsu skolēnu vidū, dziesmu un deju svētku tradīcijai un kustībai ir liela vērtība. Skolēnu ģimenēs šī tradīcija ir dzīva un nozīmīga, to apliecina skolēnu ģimeņu aktīvā darbība, esot šīs tradīcijas kopējiem kā amatierkustības dalībniekiem, savukārt mūsu skolēni līdz ar vecāku piemēru ir šīs tradīcijas pārmantotāji.

